

Jabuke, jesen i malo octa

Jesen se nasmije dubokim grlenim glasom od kojega se zakotrljaše rumene jabuke niz padinu voćnjaka. Njihov topot preplaši jato divljih gusaka koje rasparaše krilima maglu i teški zrak. Promrzli patuljak Wagner, plemskog reda Ajdareda, podanik kralja Jonatana XVIII. i kraljice Granny iz loze Smith, uzviknu: „Ooo, zlatnog mu delišesa! Sa stabla je otpala i princeza Parmenka! Kotrlja se i ne misli stati. Jonatan će me pretvoriti u jabučni ocat! Trebao sam je čuvati sve dok ne dođe princ Jonagold-vojvoda od Konzuma, a ja sam zaspao. Moram ju brzo zaustaviti!“ Wagner svojim ukočenim nogama otrči za Parmenkonom, ali se ona, jogunasta kakva je bila i odlučna da se ne uda za debeljuškastoga Jonagolda, otkotrljala ravno u zdenac.

„Dovr...! Kvr...! Prokleta baba Jesen! Zašto uvijek mora svojim šištanjem tjerati vjetar kroz krošnje? Ako ne izvadim Parmenkiju iz zdenca, preostaje mi jedino da pobjegnem u rodnu mi Irsku. Jeseni, ružna babo! Pomozi mi barem malo kad si već nevolju stvorila!“ žestio se patuljak.

„Hej, mali čovječe crvena nosa i čađave duše! Zašto očekuješ pomoći od nekoga koga tako pogrdnim imenima nazivaš. Ne želim s tobom više razgovarati“, uvrijeđena je Jesen.

„Kako da te drukčije zovem kad si hladna, kišovita, oblačna, umrljana tmurnim bojama i štipaš me svojim studenim mokrim prstima!“ uzvrati patuljak.

„Onda ti ne mogu pomoći“, reče Jesen i na njega pusti teški mrak. Wagner se smrzavao i cvokotao. Noć je proveo napol bdijući, a napol sanjajući kako ga kralj pretvara u jabučni ocat. Teškim snovima iscrpljenoga patuljka po crvenom nosu pomiluje prva sunčeva zraka. Svojim smrznutim rukama očisti krmeljice iz očiju i zaškilji, lagano otvarajući očne kapke. Kraj sebe je ugledao prekrasnu gospođu Jesen. „Ooo, delišes! Predivni ste, gospodo! Frizura Vam je

prekrasna! A ti pramenovi! Crveni, zlatni, smeđi! Ne zna se koji je od kojega ljepši. Obrazi rumeni, a u očima sunčev sjaj! Haljina Vam je crna kao rodna njiva! O svakom Vam uhu klip kukuruza visi! Ogrlica Vam od voća slatka: žute dunje i niz krušaka...Al' Vam u sredini nešto nedostaje...“

„A što to?“ radoznao će Jesen zadrivena pohvalama.

„Crveni rubin, gospođo. Princeza Parmenka.“

„A gdje je ona?“

„Nastrandala je upavši u zdenac. Uplašila se Vaše huke...oprostite, Vašega smijeha.“

„Oh, a je li ona baš tako lijepa?“

„O, da, da, gospođo. Njezina ljepota nije samo u rumenilu zlatom protkanim, nego u prirodnosti i rijetkosti. Čvrsta je stava i finoga, slatkog okusa. Tek ponekad, kada ju naljutite, kiselog je traga. Ima tu mnogo plemićke krvi. Dozrijeva u rujnu, kada tek stupite na vlast, a mirisat će sa starih ormara i kad Vas zima potjera s prijestolja. Najljepša je!“

Ponesena ovom pričom, Jesen zamahne rukom. Iz rukava u zdenac pusti sav pljusak predviđen za trajanje njezina mandata i bujica na površinu izbací Parmenkú. Dok su joj kapi kvasile obuze, Jesen ju primi za peteljku i takvu blistavu zatakne sred svoje ogrlice. Wagner ostane bez riječi.

„Neka postanem ocat, ali vrijedilo je živjeti da bi se ovakvu ljepotu vidjelo!“ reče Wagner.

Parmenka se od srca nasmija. „Ni svi kompoti, štrudle i sokovi ovoga svijeta, ni sva bogatstva princa Jonagolda nisu vrijedni ove ljepote!“ nastavi patuljak.

„Napokon sam se riješila Jonagolda“, namignu Parmenka Ircu.

Ako probate jabučni ocat i kiselošću vam opeče jezik, znajte da se baš tako unatoč sreći zbog Parmenke, proveo naš Wagner.